

**SUPREME COURT OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA**

**KOSOVO PROPERTY AGENCY (KPA) APPEALS PANEL
KOLEGJI I APELIT TË AKP-së
ŽALBENO VEĆE KAI**

GSK-KPA-A-153/2015

Priština,
20. septembar 2017.

U postupku:

M. Z.

Žalilac

protiv

N/A

Tužena strana

Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda Kosova, u sastavu Beshir Islami, predsedavajući sudija, Krassimir Mazgalov i Shukri Sylejmani, sudije, rešavajući po žalbi na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/C/248/2014 od 18. juna 2014. (spisi predmeta upisani u KAI pod KPA27273), nakon većanja održanog 20. septembra 2017. godine, donosi sledeće:

PRESUDA

1. Odbija se kao neosnovana žalba M. Z. na odluku Kosovske komisije za imovinske zahteve KPCC/D/C/248/2014 od 18. juna 2014., u vezi sa spisima predmeta upisanim u KAI pod brojem KPA27273.
2. Potvrđuje se odluka Kosovske komisije za imovinske zahteve KPCC/D/C/248/2014 od 18. juna 2014., u delu koji se odnosi na zahtev broj KPA27273.

Istorijat postupka i činjenično stanje

1. M. Z. (u daljem tekstu: žalilja) je 23. marta 2007. godine podnela tužbu Kosovskoj agenciji za imovinu (KPA) kojom je tražila povraćaj poslovnog prostora. Ona tvrdi da je suvlasnik poslovnog prostora površine 30,45 m², koji se nalazi u ulici "Dardanija" br. 16, Opština Priština (u daljem tekstu: potraživana imovina).
2. Žalilja je objasnila da je drugi suvlasnik O. C-T da je pravo nad predmetnom imovinom izgubljeno 22. marta 1999. godine, kao rezultat oružanog sukoba koji se dogodio na Kosovu između 27. februara i 20. juna 1999. godine.
3. U prilog svom zahtevu, žalilja je podnela KAI sledeća dokumenta:
  - Odluku br. 07-361-451, izdata od strane Izvršnog veća Skupštine opštine Priština od 16. marta 1992. godine, kojom je usvojen zahtev O. C, tako da joj je omogućeno da izvrši kupoprodaju poslovnog prostora br. 16, sa površinom 30,45 m², koji se nalazi se u ulici Dardanija-Priština.
  - Ugovor o prodaji poslovnog prostora putem kredita br. 1336, zaključen 6. aprila 1992. godine između građevinskog preduzeća "Granding" u svojstvu prodavca i Ošera Cvjetković u svojstvu kupca.
  - Priznanica od 14. aprila 1992. godine, koja pokazuje da je O.C-T platila iznos od 1.593.053 dinara (jugoslovenska valuta) Građevinskom preduzeću "Gradning" na ime kupoprodaje poslovnog prostora.
  - Zapisnik, izdat od strane Građevinskog preduzeća "Granding" u kome se navodi da je 6. septembra 1993. godine, Ošera Cvjetković primila ključeve potraživane imovine.
  - Punomoćje, koje je overeno pred Opštinskim sudom u Prištini 30. maja 1996. godine, pod brojem 1365/96 kojim je O. T. ovlastila M. J. da u svojstvu

suvlasnika može preduzeti sve potrebne mere za adaptaciju i proširenje potraživanje imovine.

4. Obaveštenje o zahtevu izvršeno je 14. januara 2008. godine, kada je utvrđeno da je imovina prodavnica koju koristi G. B. B. nije tvrdila nikakvo zakonsko pravo nad imovinom i nije učestvovala u postupku pred KAI. Pošto nijedna stranka nije podnela odgovor na zahtev u zakonskom roku od 30 dana, u skladu sa članom 10.2 Zakona br. 03/L-079, zahtev je smatran neosporenim.
5. Izvršni sekretarijat KAI nije našao nijedan dokaz koje je podnela žalilja uprkos svojim naporima.
6. Izvršni sekretarijat KAI je kontaktirao žalilju i savetovao ju je da podnese dodatne dokaze za dokazivanje njenog prava, jer dokumenti koje je ona već podnela ne podržavaju njena prava nad predmetnom imovinom, a takođe nisu pronađena u nadležnim institucijama.
7. Štaviše, kao dodatni napor, Izvršni sekretarijat KAI je žalilji dostavio informativno pismo, kojim je od nje tražio da podnese dodatne dokumente i obavestio je da će Komisija, ako ne dostavi tražene dokumente, odbiti njen zahtev. Žalilja je primila pismo 26. avgusta 2013. godine. Kao odgovor na pismo, ona je ponovo podnela ista dokumenta.
8. Dana 18. juna 2014. godine, KKIZ je svojom odlukom KPCC/D/C/248/2014 odbila zahtev žalilje uz obrazloženje da ona nije dokazala vlasništvo ili bilo koje drugo imovinsko pravo nad predmetnom imovinom neposredno pre ili tokom sukoba 1998-1999.
9. Odluka je bila uručena žalilji 1. decembra 2014. godine, a ona je podnela žalbu 24. decembra 2014. godine.

Navodi žalilje

10. Žalilja je osporila Odluku KKIZ navodeći da se odluka zasniva na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju i kršenju materijalnog i procesnog prava.
11. Prema rečima žalilje, O. C. je vlasnik potraživane imovine na osnovu podnetih dokaza. Za nju nije jasno zašto je zahtev odbijen i zbog čega Izvršni sekretarijat KAI nije mogao verifikovati dokumente koji dokazuju njeno pravo na suvlasništvo, uprkos činjenici da je, prema njenim rečima, podnela dokaze koji pokazuju da je ona suvlasnik.

12. Žalilja ponavlja iste navode kao i u prvostepenom postupku, ponovo predstavljajući iste dokumente koje je KKIZ već razmatrala.

Pravno obrazloženje

Prihvatljivost žalbe

13. Žalba je podneta u roku od 30 dana kako je predviđeno članom 12.1 Zakona br. 03/L-79, stoga je prihvatljiva.

Meritum žalbe

14. Vrhovni sud je razmotrio ožalbenu odluku u skladu sa odredbama člana 194. Zakona o parničnom postupku br. 03/L-006 (u daljem tekstu: ZPP) i nakon procene navoda žalilje utvrdio da je žalba neosnovana.
15. Vrhovni sud smatra da je KKIZ donela tačnu odluku kada je odbila zahtev.
16. U skladu sa članom 3.1 Zakona 03/L-079, tužilac ima pravo na nalog KKIZ za vraćanje imovine, ako podnosilac zahteva "dokaže" svoje imovinsko pravo ili pravo na korišćenje privatne imovine, uključujući i poljoprivrednu i komercijalnu imovinu, a takođe dokaže da ne može da ostvari to pravo zbog okolnosti koje su direktno povezane sa, ili su proistekle iz oružanog sukoba koji se desio na Kosovu, između 27. februara 1998. i 20. juna 1999.
17. Prema ovoj zakonskoj odredbi, žalilja je trebala da podnese dokaze u prilog svom zahtevu da dokaže pravo vlasništva/suvlasništva, ili pravo na korišćenje nepokretne imovine.
18. KKIZ zasniva svoju Odluku na činjenici da žalilja nije dostavila bilo kakve dokaze koji bi mogli da budu verifikovani od strane KAI, da ona, kao nosilac imovinskog prava, uživa bilo kakvo pravo suvlasništva nad imovinom, kao i da Izvršni sekretarijat nije pribavio takve dokaze po službenoj dužnosti.
19. Jedini dokaz koji se odnosi na žalilju kao suvlasnika je Punomoćje br. 1365/96 koje je overeno pred Opštinskim sudom u Prištini 30. maja 1996. godine. Međutim, punomoćje nema apsolutno nikakvu pravnu vrednost za dokazivanje prava vlasništva nad potraživanom imovinom.

20. Svi dokazi odnose se na Oliveru Cvjetković- Tošić kao jedinog vlasnika potraživane imovine, dok se žalilja ne pominje ni u jednom od dokaza. Štaviše, ti dokumenti nisu pronađeni u nadležnim institucijama koje su ih izdale, što je dovelo do zaključka da nije dokazano čak ni navodno imovinsko pravo Oliveru Cvjetković nad potraživanom imovinom.
21. U žalbi žalilje izneti su isti navodi koje je izjavila pred KKIZ. Nijedan novi dokaz nije dostavljen uz žalbu.
22. S obzirom na napred navedeno, Vrhovni sud smatra da je KKIZ donela ispravnu i tačnu odluku u toku pravilnog postupka. Shodno tome, Sud zaključuje da nije bilo kršenja materijalnih prava ili nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja.
23. U svetlu napred navedenog, shodno članu 13.3. podstava (c) Zakona br. 03/L-079 odlučeno je kao u izreci ove presude.

Pravna pouka:

Shodno članu 13.6 Uredbe UNMIK-a 2006/50, izmenjene i dopunjene Zakonom br. 03/L-079, ova presuda je pravosnažna i ne može se osporiti redovnim ili vanrednim pravnim lekovima.

Beshir Islami, predsedavajući sudija

Shukri Sylejmani, sudija

Krassimir Mazgalov, sudija EULEX-a

Bjorn Olof Brautigam, zapisničar EULEX-a